

som den, der af Billigheds- og Nøjsøghedsgrunde her fra Regjeringens Side er andraget paa. Den ærede Taler, som idag først havde Ordet, har derfor heller ikke henvendt sin Argumentation mod Regjeringen, naar han har søgt at imødegaa Uttringer, der findes i de Andragender, som deels ere trykt omdeelte, deels ere refererede fra Regjeringens Side. I de Andragender, som ere indkomne fra Planterne, er det vel udtalt, at de formene at have en Giendomsret, og at det Tab, som de have lidt, utvivlsomt i lige Grad burde bæres af alle Kongens Undersaatter; men jeg tør bede erindret, at Regjeringen aldrig har vedkjendt sig disse Principer, men tvertimod bestemt udtalt sig derimod. Jeg vil nu meget gjerne indrømme, at, medens man paa den ene Side maa erkjende, at Coloniernes Beboere ingenlunde kunne være Gjenstand for Handel, som nys er skeet ved Nægtelsen af et Lovforslags videre Fremme, som væsentlig var baseret paa denne Anskuelse, saaledes er det paa den anden Side ogsaa ganske vist, at Hans Majestæts Undersaatter i Colonierne ikke staae i det nøie Forhold til Undersaatterne i Moderlandet, som Tilfældet f. Ex. er mellem Beboerne af de forskjellige Provindser i selve Moderlandet. Men Banstkeligheden er ikke dermed løst; thi, fordi man ikke kan sige, at Coloniernes Beboere ere saaledes at henføre, om jeg saa maa sige, til nogen af Vderlighederne, deraf følger ingenlunde, at det er givet, at de ved det mellemliggende Forhold, hvori de bestnde sig, ere unddragne fra alle Krav paa at kommes til Hjælp fra Moderlandet. Jeg troer, at den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning) i den Henseende forsaavidt har stillet Sagen paa et rigtigt Standpunkt, naar han erkjender, at man vedblivende maa indrømme, at, da Colonierne ere komne paa det Udviklingsstrin, hvorhen de ere førte, og som tilsidst maatte føre til Emancipationen, ved den danske Regjering's Foranstaltninger i

Tidernes Løb, saa kan den danske Regjering heller ikke, naar der rammer Colonierne en saadan Nystelse som den, der unægtelig har været en Følge af Emancipationen, paa eensgang sige, at Moderlandet ganske vil overlade det til Colonierne selv at klare den Sag. Jeg er ganske enig i, at det Unskeligste vilde have været, om det havde været muligt for Coloniernes øvrige Beboere selv at erstatte den Deel af Beboerne, der i 1848 har lidt et Tab, hvad det i saa Henseende maatte findes billigt at erstatte dem, og jeg har ogsaa forstaaet den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds saaledes, som om han meente, at det vilde være billigt, at Arbejderbefolkningen, ligesom Tilfældet har været her i Landet, selv bidrog sin Skærv til at lindre Andre Tabet ved et Gode, der var tilflydt dem. Det er imidlertid Regjeringens Overbeviisning om, at en saadan Opgave i Dieblilket ikke kan stilles Arbejderne, endog ikke deelsvis, der har foranlediget, at den troer at maatte træde til. Den Omstændighed, at Regjeringen onsker paa den Maade, som Lovforslaget angiver, at træde imellem og lette Overgangen for Colonierne, udelukker imidlertid ikke, at Arbejderbefolkningen ad den sædvanlige Lovgivningsvei, igjennem passende Statter og lignende Paalæg, kan komme til at yde sin Skærv til Afgjørelsen af en Sag, hvori den selv i høieste Grad har været interesseret. Jeg maa ogsaa bemærke, at, uagtet den Sum, hvorpaa der andrages, ikke er ubetydelig, saa er det dog sikkert, at der for Dieblilket ikke er Tale om at inddrive store Summer hos Moderlandets skatteyndende Borgere. Jeg veed ikke, hvorfor den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 3die Valgfreds (Lehmann) yderligere har villet overdrive denne Sags iforveien tilstrækkelig store Banstkeligheder, ved at tale om at gjøre Udpantning hos Moderlandets Beboere for at tilveiebringe dette Besverlag; det er der virkelig slet ikke Tale om.